

La sirena de la font

Conte de Lena Paüls

Il·lustració de Teresa Llorach

Dins *Contes de Vilaencanteri*, Arola Editors, 2017: 109-114

Un hivern de fa molts anys, uns pescadors de Cambrils van pescar una criatura de sirena.

¿Qui ho havia de dir que uns mesos més tard la sirena salvaria el poble de la contaminació de l'aigua?

Era una sirena de pocs anys, amb els cabells arrissats de color rogenc, forts com si fossin de filferro. Els pescadors la van treure de la xarxa mig desmaiada i plena d'esgarrinxades que li havien fet les pinces afilades dels escamarlans. Van embolicar-la amb una tovallola mullada amb la intenció de curar-la més tard, quan arribessin al port.

A poc a poc es va anar espavilant. Quan van desembarcar nevava i la sirena, que no sabia que la neu es defà, intentava agafar les volves i no s'estava quieta. Amb molt d'esforç, li van rentar i desinfectar les esgarrinxades a la pica d'una font i la volien tornar a la mar, però es va aferrar a l'aixeta per donar a entendre als pescadors que es volia quedar allí.

—Ara descansa, demà et portarem peixets crus.

Van deixar-la sola jugant amb la neu.

Al cap de poc, pel costat de la font van passar una nena i dos nens, tots tres disfressats de medusa. Sortien de l'escola on havien celebrat el carnaval.

—Qui és aquesta nena disfressada de sirena?

—Hola, que no tens fred?

—Que se t'ha menjat la llengua el gat?

—D'on has tret aquest collaret de perles negres?

Naturalment, la criatura de sirena no responia cap pregunta. Però reia i reia, perquè aquelles disfresses li recordaven una medusa parenta seva molt divertida.

Van estar una estona mirant-se amb curiositat. I, després, veient que no parlava li van ensenyar detalls de la disfressa de medusa que s'havien fet amb un paraigua blanc i unes tires de plàstic.

La sirena no parava de riure.

A partir d'aquell dia, cada tarda en sortir de l'escola, els tres amics anaven a la font amb altres companys. Entre tots van ensenyar a la criatura de sirena paraules noves, amb cançons senzilles com les que van aprendre de petits al parvulari. Les aprenia de seguida i les entonava més bé que ningú.

Després d'uns mesos, a la primavera, li van tornar a repetir la pregunta:

—D'on has tret aquest collaret de perles negres?

La criatura de sirena va arrencar a plorar.

Clinc, clinc, clinc!

—Quines llàgrimes més estranyes!

—Ei, mireu, són bales de vidre.

—Són de la mateixa mida que les perles negres del collaret.

—*Sí. Collaret llàgrimes són de les germanes meves. Un pop gros gros gros com gegant del pi les agafava fort per robar-los llàgrimes. Feia braçalets ell al sol solet.*

—I, com és que són negres?

La criatura de sirena va explicar que, per alliberar les germanes, va punxar el pop amb els cabells forts com filferros. El pop fa deixar lliures les germanes, però per defensar-se, va expulsar núvols de tinta.

L'aigua del mar, a més de tornar-se fosca, es va tornar dolça. El pop s'ofegava. La sirena va aprofitar per arrencar-li un braçalet de llàgrimes que la tinta havia tornat negres. Se l'havia posat al coll, per no perdre'l, però les llàgrimes se li havien enganxat al cos i ara no se'l podia treure.

La història de la criatura de sirena no va trigar a arribar a les orelles de l'alcaldeessa.

Feia temps que l'aigua dels dipòsits municipals s'estava tornant salada i la gent de la vila estava desesperada. L'aigua que rajava a les aixetes de les cases s'estava convertint en un perill molt gran. No sabia ningú com posar remei a la contaminació que creixia cada dia.

L'alcaldeessa va anar a la font a demanar ajuda a la criatura de sirena.

—*Com puc ajudar mi?*

—He pensat que si et submergeixes amb el collaret a l'aigua dels dipòsits municipals potser les perles negres absorbiran la sal.

—*D'acord hi estic moltíssim. Però, com hi portaràs a jo?*

—Dins d'una ferrada plena d'aigua.

—Auxiiiiiii

Ho va deixar córrer. Però, per sort, els amics de la sirena van arribar amb un invent per traslladar-la sense prendre mal. Era una mena de tricicle amb un dipòsit de goma de cautxú per a l'aigua. Tenia manillar i un petit motor que hi havia instal·lat un avi que era mecànic.

Van acompanyar la criatura de sirena als dipòsits municipals i s'hi va banyar una bona estona. I res. Va repetir el bany durant tot l'estiu, sense resultat.

Fins que un dia...

—Guaiteu, les perles del collaret ja no són negres.

—I tant, són bales transparents.

—*Visca! Despegades de la pell meva.*

Les anàlisis dels laboratoris van demostrar que l'aigua ja no era salada.

En realitat eren les llàgrimes de la sirena les que eren dolces. Sense la tinta, havien recuperat tot el seu poder.

—Ara sí que absorbeixen la sal!

Per celebrar que hi tornava a haver aigua potable als dipòsits municipals els cambrilencs va fer una gran festa. Aquell dia van rebre un regal molt especial de la sirena: una bossa de malla plena de llàgrimes perquè les fessin servir si l'aigua es tornava altre cop salada.

Durant la tardor, quan es feia fosc, la criatura de sirena anava amb el seu tricicle a pescar per alimentar-se. Finalment, una nit es va sentir recuperada del tot, va aparcar el tricicle a la platja, es va capbussar a l'aigua i se'n va anar, cantant les cançons que li havien ensenyat els amics.

D'això ja fa molts anys, però ara ja sabeu per què de tant en tant, els pescadors de Cambrils senten en alta mar, la veu meravellosa d'una sirena que canta "Cargol treu banya..."

* * *